

var skabte under Provisorierne. Nej, jeg antager heller ikke, at man, selv om man naaede 1922, vilde ønske at bortsprænge hverken de Betonkonstruktioner, der var skabte under Provisorierne, dem, der var skabte under forskellige Love efter den Tid, eller dem, den højtærede Minister har ladet udføre. Man vilde fornuftigvis lade de Betonkonstruktioner ligge, som ikke var til Skade for den Anvendelse, de paagældende Arealer skulde have i Fremtiden. Men det, jeg har hævdet, er, at det, man nu opnaar, ikke svarer til Virkeligheden; naar man har bestemt, at Landbefæstningen skal nedlægges, maa der heller ikke være nogen Fæstning i Fremtiden, men noget saadant opretholder jo netop den højtærede Forsvarsminister, og den hele Foranstaltning bliver kun en Fjer, som den højtærede Minister kan sætte i Hat, naar han gaar ud for at bejle til Vælgernes Stemmer.

Forsvarsministeren (P. Munch): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, der nu havde Ordet, at det gør mig virkelig ondt, at det ikke har været muligt for mig at gøre det klart for det ærede Medlem, at jeg for en Gangs Skyld havde sluttet mig til en Bemærkning fra hans Side — det maa være det overraskende og nye deri, der ikke har gjort det muligt for ham at vinde Klarhed derover. Jeg havde netop sagt, at naar han frygtede, at de 2—300 000 Kr. ikke vilde slaa til, var jeg bange for, at han havde Ret, og lige saa megen Ret i dette, som han havde Uret i sine andre Betragtninger efter min Mening. Paa dette Punkt er vi altsaa enige, og jeg tror ikke, vi behøver at fortsætte nogen Diskussion derom.

Det ærede Medlem synes at have den Forestilling, at man, selv naar dette Lovforslag gennemføres, og de Handlinger, som følger deraf, finder Sted, ikke vil kunne sige, at der ingen Fæstning er. Jo, naar dette Lovforslag gennemføres, er der ingen Landbefæstning ved København; naar de paagældende Forter mister det Skyts, der er der, naar de Taarnkonstruktioner, hvortil dette Skyts er knyttet, berøves Skytset, og det hele bringes ud af Virksomhed, saa er Fæstningen forsvundet, saa kan Fæstningen ikke bruges, og naar Fort efter Fort derefter afhændes, naar det omliggende Terræn bliver bebygget, naar endelig selve de Konstruktioner, hvor Beton er anvendt, indgaar i andre Foretagender, ja, saa er Fæstningen forsvundet.

Endnu har jeg kun den Bemærkning til den ærede Ordfører for Udvalget, at jeg naturligvis ikke skal blande mig i, om dette høje Ting saavel som det andet høje Ting har Brug for kortere eller længere Tid til Behandling af et Lovforslag. Jeg tør kun sige, at den Dag, jeg fremsatte Lovforslaget i det andet høje Ting, ved Begyndelsen af December Maaned eller der omkring, havde jeg den Forventning, at Lovforslaget kunde have været gennemført paa ganske kort Tid i begge Rigsdagens Ting, og jeg byggede denne Forventning paa, at vi indenfor Militærkommissionen, hvor begge Ting og alle Partier var repræsenterede, havde diskuteret Lovforslaget fra August Maaned og tilvejebragt alle de Oplysninger, som man fra nogen Side havde ønsket. Nu har det imidlertid vist sig, at man, da det kom i Rigsdagen, ønskede endnu flere Oplysninger eller i hvert Tilfælde ønskede Tingene fremført under en anden Form, end det allerede var sket i Militærudvalget. Dermed er der gaaet noget mere Tid, og dette bevirker ganske naturligt, at det er hensigtsmæssigt at flytte Datoen fra den 1. April til den 12. Maj, og derom er vi jo blevet enige.

Ordføreren (Mægaard): Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal om Rigsdagens Behandling af det foreliggende Forslag vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, naar Forsvarsministeren siger, at denne Sag er behandlet forud i Forsvarskommissionen, men jeg har rigtignok hele Tiden betragtet Forsvarskommissionens Arbejde og Stilling til dette Spørgsmaal som rent politisk, og under den Betragtning er der givet Tilslutning ogsaa fra Partiet Venstre i Forsvarskommissionen. Men naar Sagen kommer til Behandling i Rigsdagens Ting, og disse sammen med Forsvarsministeren skal tage Ansvar for Gennemførelsen af de praktiske Foranstaltninger, der er en Følge heraf, er det naturligt, at disse Rigsdagens Ting søger alle de Oplysninger, som de mener er nødvendige for at faa saa stor Klarhed over disse Forhold som muligt.

Forsvarsministeren (P. Munch): Ja, deri har det ærede Medlem (Mægaard) ganske Ret, at det er naturligt, at Tingene søger al mulig Oplysning. Jeg havde blot tænkt mig, at Tingene allerede havde faaet denne Oplysning i Forvejen, idet de Forslag og de Oplysninger, der var fremkommet i Militærkommissionen, gennem de forskellige Partiers Repræsentanter var forelagt de enkelte Partier; men nogen